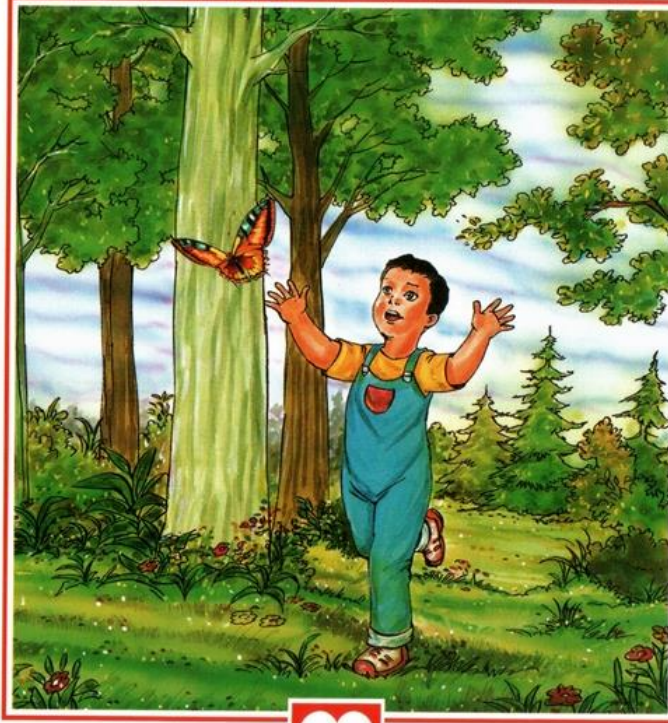

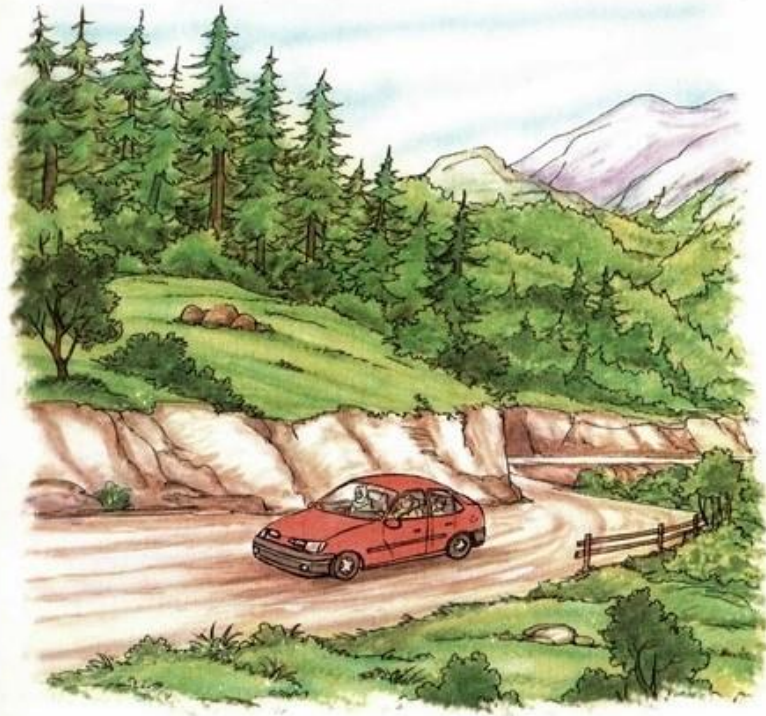
İLK ÖYKÜLERİM SERİSİ

Kelebek Peşinde

Ömer Mert

DAĞDAKİ TERSLİK

Nihayet bu sene de beklediğim gün gelmişti. Büyük bir heyecanla hazırlıklarımızı tamamlamış ve yola çıkmıştık.

Amcamın yaptığı uçurtmaların, masmavi gökyüzünde salınışı gözümün önündeydi. Hayalimde balık tuttuğumuz, yıkandığımız küçük dereler, koşturduğumuz yemyeşil kırlar vardı.

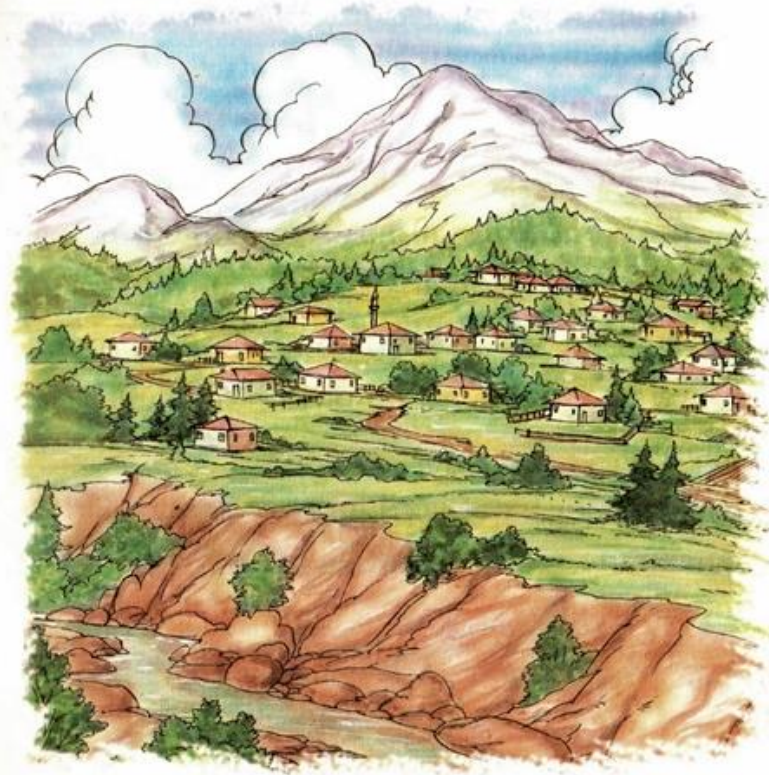
Biz her sene yaz tatilimizi köyümüzde geçiririz. Köyümüz, Torosların yamaçlarında, yeşil ormanların arasında küçük ve şirin bir dağ köyüdür.

Köyümüzde dedem, babaannem, halam ve amcalarım var. Onları, köyümüzün tertemiz havasını, şırl şırl akan sularını çok seviyorum. Oraya gitmek için her sene yaz tatilini ipe çekiyorum.

Dün gibi hatırlıyordum; küçük kuzularla oynadığımı, kuşları kovaladığımı, kırlardan bin bir renkli çiçekler derdiğimi, kelebeklerle oyunlar oynadığımı... Hayâlimde, daha neler neler...

Bu duygularla kıvrıla kıvrıla akan yollarda döne döne ilerliyorduk. Arabanın camlarını açmış, lâdin ve çam ağaçlarından yayılan mis gibi kokuyu içimize çekiyorduk.

Güneş, zaman zaman bulutların arasından bir görünüyor bir kayboluyordu.

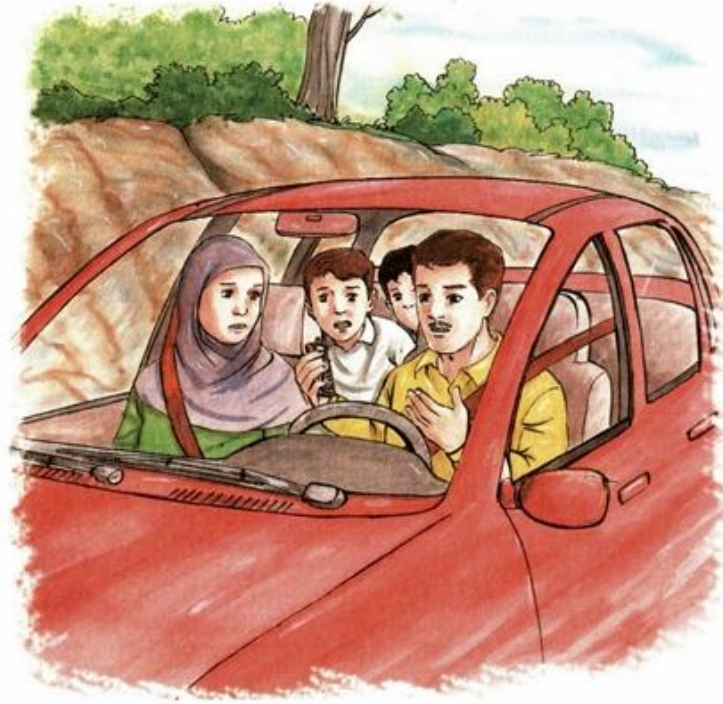
Bu şekilde ilerlerken arabamızın motoru aniden durdu. Tam yolun ortasında öylece kalakalmıştık. Ne bir gelen vardı ne de giden. Etrafta en ufak bir ses bile yoktu. Biraz korku ve heyecanla:

– Baba, bu ıssız dağ başında niye durdun, diye sordum. Babam da:

– Ben durmadım oğlum, motor aniden stop etti, diye karşılık verdi.

Babam üç dört defa kontağı çevirdi, ama arabamız bir türlü çalışmıyordu. Sonra cep telefonuna baktı ve:

– Belki bir yardım çağırabilirdik, ama cep telefonu da çekmiyor, dedi.

Arabadan inip motorun kaputunu açtı. Sonra da arabanın sağını solunu karıştırmaya başladı. Bu arada biz de epeyce endişelenmiştik. Annem, bir taraftan babama:

– Ne olmuş, çalışacak mı? İnşallah çalışır, bu dağ başında bize kim yardım eder? Burarlarda ne yaparız sonra, diyordu. Bir taraftan da “Allah’ım bizi yolda koyma, bize yardım et.” diye dua ediyordu.

Bu dağ başında kaldığımız yetmiyormuş gibi yavaş yavaş hava da kararıyordu. Ormanın derinliklerinden kurt sesleri gelmeye başlamıştı. Sesleri annem de duyunca beni hemen arabanın içine çağırırdı.

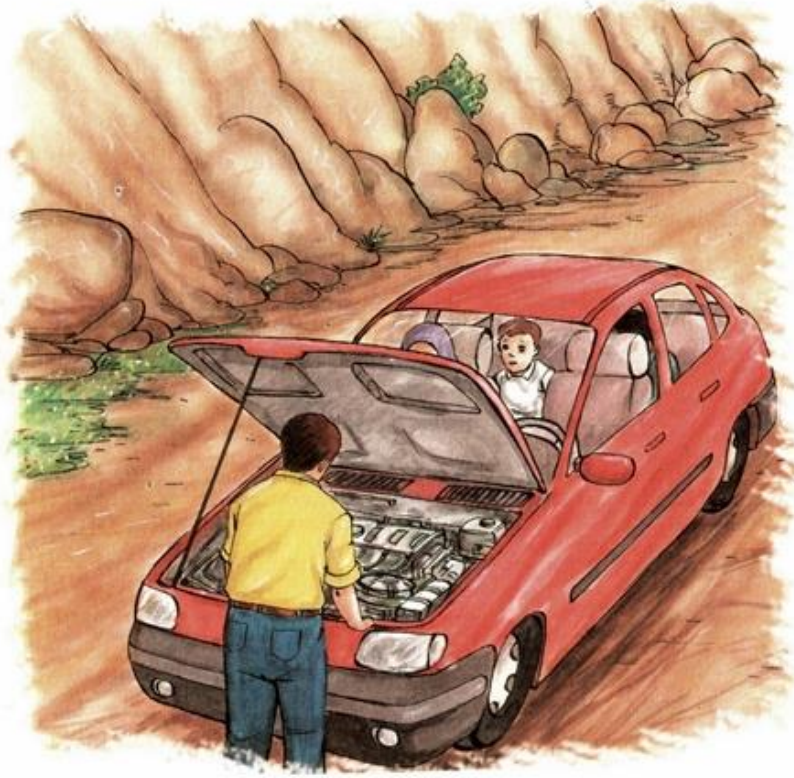
Annemin dua ettiğini görünce, ben de içimden bildiğim bütün duaları okumaya başladım. Annem gibi ben de bir taraftan, “Allah’ım ne olur bize yardım et!” diye dua ediyor, bir taraftan da kendi kendime:

“Acaba durup dururken arabamız niçin bozuldu?” diye soruyordum. Çünkü aylarca hayalimde yaşattığım köyümüze, bir an önce kavuşmak istiyordum.

Kardeşim de en az benim kadar sabırsızlanıyordu. Anneme:

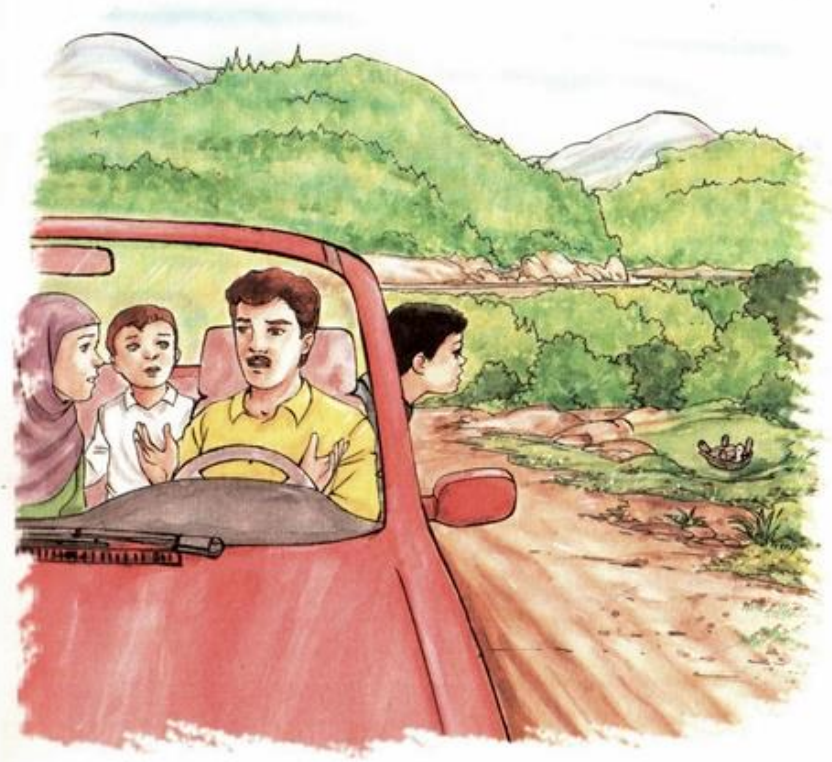
– Anneciğim, ne zaman gideceğiz? Anne ben köyümüze gitmek istiyorum, deyip duruyordu.

Babam, arabanın sağına soluna baktı ve tekrar çalıştırmayı denemek için koltuğa oturdu.

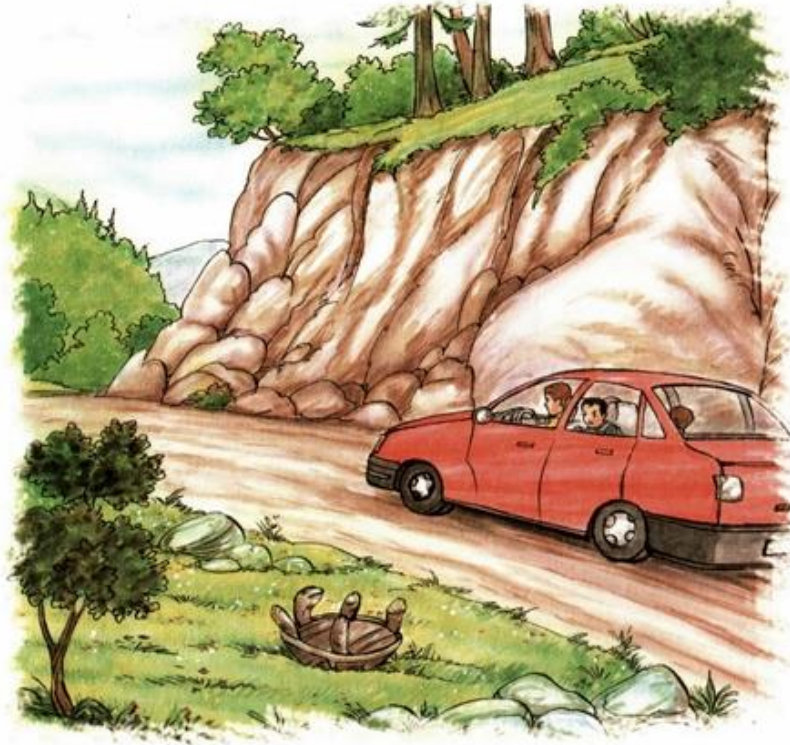
Belki o da yaklaşan kurt sesleri sebebiyle arabanın daha güvenli olduğunu düşünmüştü.

Tam o anda ben yolun kenarındaki çukurda bir hareket gördüm. Arabanın camından dışarıya doğru eğilip dikkatle o tarafa baktım. Evet, bu bir kaplumbağaydı. Hem de minik bir kaplumbağa.

Yolun kenarındaki çukura yuvarlanmış ve sırt üstü düşmüştü. Çırpınıyor, dönmeye çalışıyor, başını sağa sola çeviriyordu. Ama zavallıcık, bir türlü ayaklarının üzerine dönemiyordu. Ona yardım etmek için hemen babama seslendim:

– Bak baba yolun kenarında bir kaplumbağa var.

Babam kaplumbağaya baktı ve:

– Fesubhanallah, bakın çocuklar! Allah bu ıssız dağ başında bir kaplumbağayı bile çaresiz bırakmıyor. Onun imdadına bizi yetiştiriyor. Yüce Allah, elbette bizi de çaresiz bırakmaz, dedi.

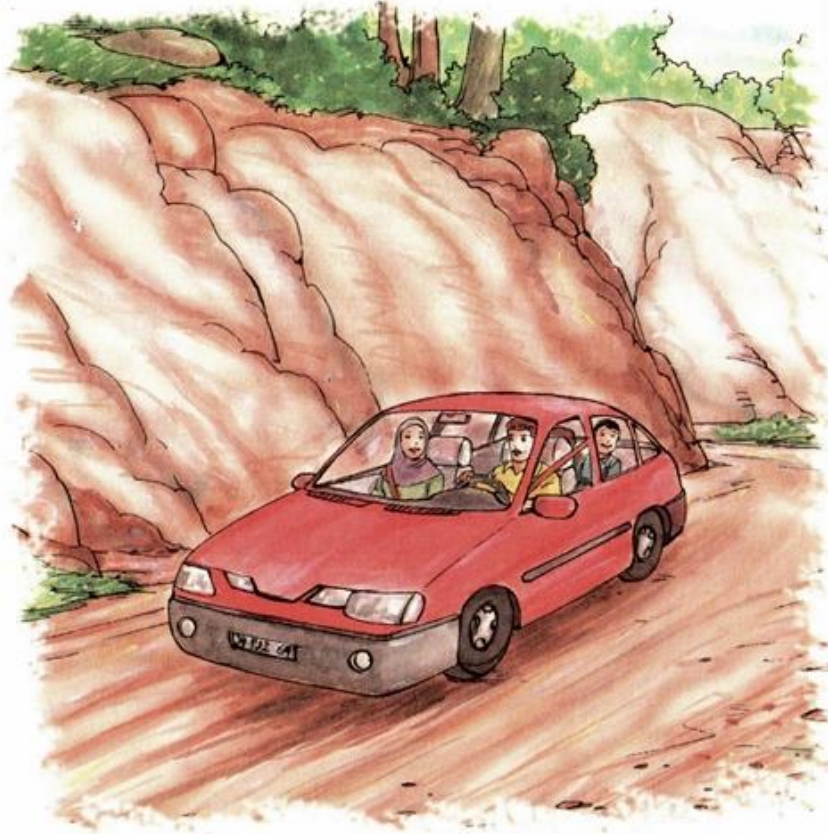
Annem bunun üzerine:

– Babanız doğru söylüyor çocuklar. Allah elbette bize de yardım eder, dedi.

O anda babam kontağı çevirmekten vazgeçti. Arabadan inip kaplumbağaya yardım etmeye karar verdi. Babamla beraber, gidip kaplumbağayı ayakları üzerine çevirdik. Küçük kaplumbağa şöyle bir sağına soluna bakındıktan sonra, sevinçle yoluna devam etti. Biz de vakit geçirmeden hemen arabamıza geri döndük.

Arabaya binince babam, “Bismillah!” diyerek, kontağı çevirdi. Anahtarı çevirmesiyle arabanın çalışması bir oldu. Hayatımda o anki kadar hiç sevinmiş miydim hatırlamıyorum.

Kardeşimle “Yaşasın! Yaşasın!” diye çığlıklar atıyorduk. Kaplumbağa kendi yoluna, biz kendi yolumuza giderken, babam şöyle dedi:

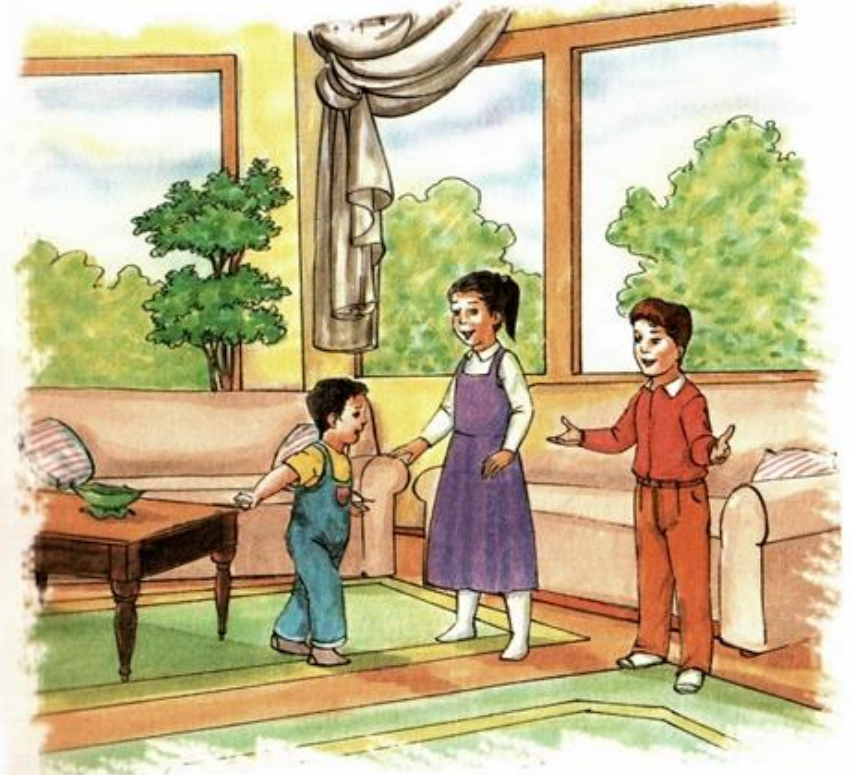

– Şimdi anladınız mı çocuklar, dağ başında arabamızın niçin stop ettiğini? Sonsuz merhamet sahibi Allah, o küçük kaplumbağayı o hâlde gördü ve bizi onun imdadına yetiştirdi. Ona yardım görevimiz bitince de bizim arabamızı tekrar çalıştırdı.

Aldığımız bu hayat dersinden sonra neşeyle yolumuza devam ettik ve akşam olmadan güzel köyümüze ulaştık.

Artık okuluma döndüğümde arkadaşlarıma bu olayı anlatmak için can atıyordum. Şimdi sıra köyümüzde gerçekleşecek olan rüyalarımıza ve hayallerimize gelmişti.

KELEBEK PEŞİNDE

Güneşli, pırıl pırıl bir mayıs günüydü. Ömer, Enes ve Ayşe'nin o gün keyfine diyebilecek yoktu. Üçü de birbirinden neşeliydi. Onlar için bugün, diğer günlerden daha anlamlı daha güzeldi. Çünkü babaları onlara güzel bir söz vermişti.

“Çocuklar şimdiye kadar çok iyi çalıştınız. Güzel bir pikniği hak ettiniz. Bu hafta sonu pikniğe gidiyoruz.” demişti.

Üç kardeş de bu müjdeye çok sevinmiş ve hafta sonunu iple çekmişti. Evet, sonunda bekledikleri gün gelmişti.

Bugün ailecek pikniğe gidiyorlardı. Böyle bir pikniği çok özlemişlerdi. Uzun, soğuk ve kapalı kış günlerinden sonra bu piknik hepsine iyi gelecekti.

Özellikle ailecek yaptıkları piknikleri çok seviyorlardı. Kırlarda koşmak, oradaki hayvanları izlemek, kır çiçekleri toplamak, ormanda saklambaç oynamak çok hoşlarına gidiyordu.

Neşe içinde sütlerini içip, kahvaltılarını yaptılar. Ellerini yıkayıp, dişlerini fırçaladılar. Sonra hemen hazırlıklara başladılar. Ayşe ip atlamayı ve mutfak işlerini seviyordu. Onun için:

– Ben ipleri hazırlayacağım, bir de pastaları, dedi.

– Peki ben ne alayım, dedi Ömer. Tamam buldum, ben de oltaları alacağım. Gideceği-

miz yerde balıkların olduğu büyük bir dere varmış. Babamla beraber balık tutarız. Bu arada bunları dinleyen küçük kardeşleri Enes, heyecanla atıldı:

– Top top, ben de topu alacağım!

Çünkü Enes de top oynamayı çok seviyordu. Ömer gülererek:

– Tamam o zaman, sen de topu hazırla, dedi. Bu arada annelerinin sesi duyuldu:

– Çocuklar, bize yardım edin. Haydi hazırladığımız eşyaları arabaya taşıyalım!

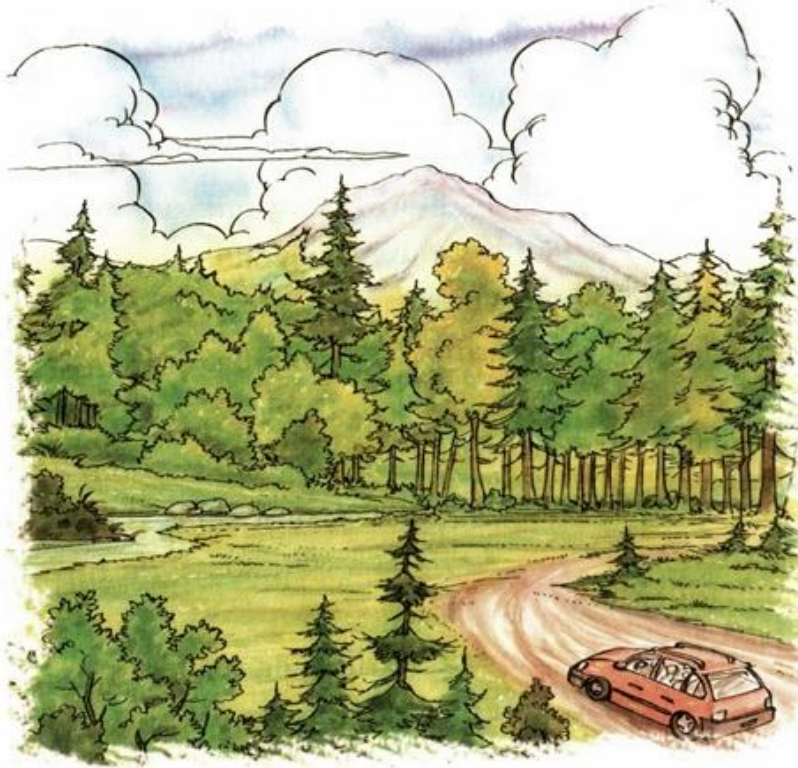
– Tamam anne hemen geliyoruz, dediler.

Piknik eşyalarını hep beraber arabaya taşıdılar. Çok acele ediyorlardı. Çünkü ne kadar erken çıkarlarsa, oyun için o kadar zamanları olacaktı. Eşyaları bagaja yerleştirdikten sonra, neşeyle arabaya bindiler ve dua ederek yola çıktılar.

Yol boyunca kırlarda otlayan sürüleri, tarlalarda çalışan köylüleri gördüler. Ağaçlar yeşil yapraklarla donanmış, rengârenk çiçekler açmıştı. Bu manzara, onlara kışın bittiğini,

baharın geldiğini müjdeliyordu. Bu şekilde dar yollardan, yemyeşil kırlardan geçtiler.

Manzara gerçekten harikaydı. Gide gide büyük bir ormanın kenarında durdular. Her tarafta kocaman kocaman çam ve çınar ağaçları vardı. Hemen yanlarından da büyük bir dere akıyordu.

– İşte çocuklar, piknik yerimiz burası, dedi babaları.

Hepsi de çok şaşırdılar. Bu kadar geniş bir ormanı ilk defa görüyorlardı. Bir süre etrafi izlediler. Şaşkınlıkları geçince de oynamak için babalarından izin istediler. Babaları:

– Tamam oynayabilirsiniz, ama fazla uzaklaşmayın, dedi.

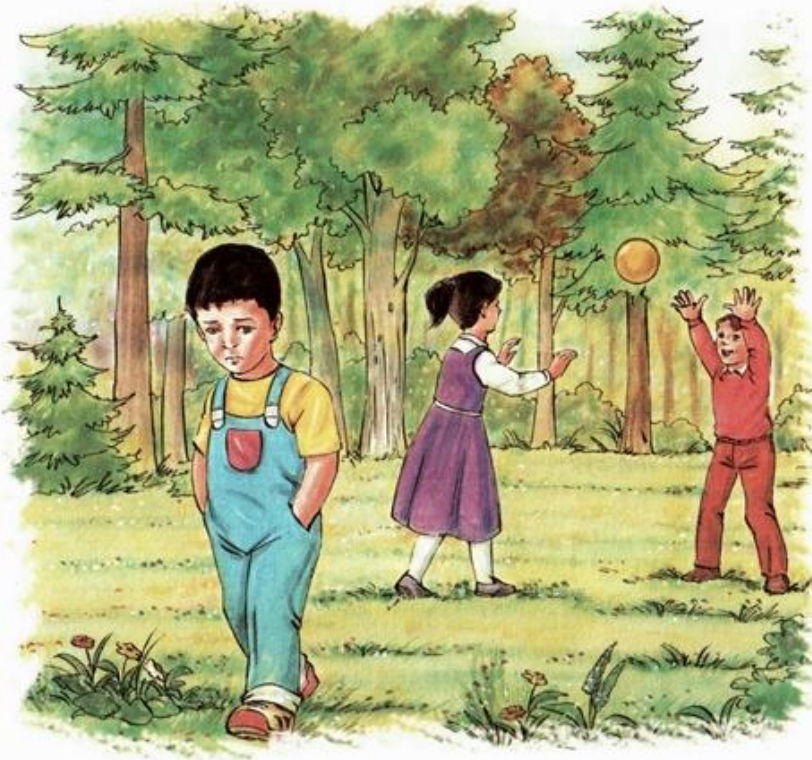
Onlar neşeye oynamaya giderken, anneleri arkalarından seslendi:

– Kardeşinizi de unutmayın, onu size emanet ediyorum. Enes'i yanınızdan hiç ayırmayın, beraber oynayın.

– Merak etme anne! Biz ona bakarız, dedi Ayşe.

Hep birlikte az ilerideki düzlüğe giderek kendi aralarında oynamaya başladılar. Önce biraz ip atladılar, sonra sek sek, sonra da top oynadılar.

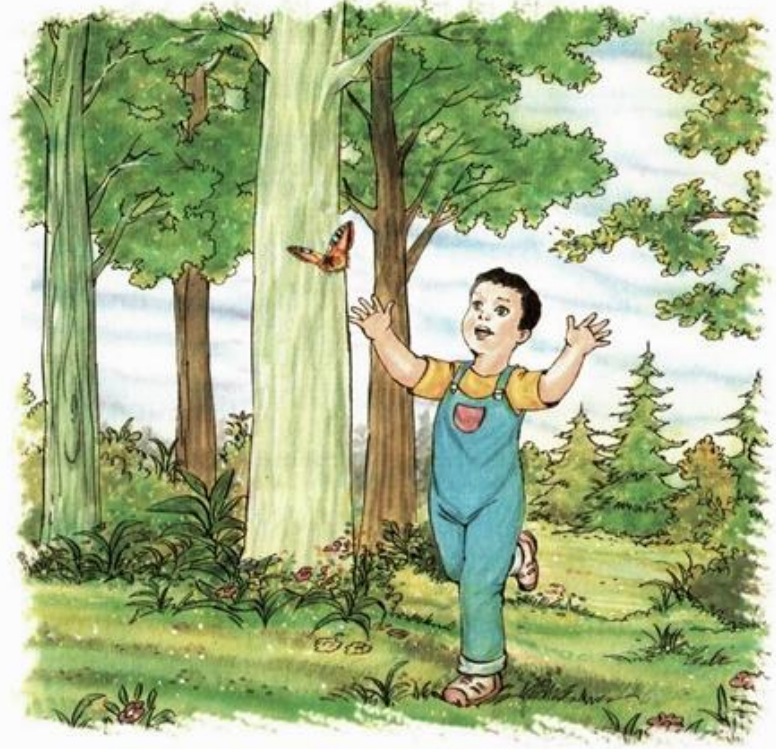
İlk başta, Enes de onlarla oynamaya çalıştı. Ama küçük olduğu için onlara ayak uyduramıyordu.

Onun için kısa sürede sıkıldı ve onlardan uzaklaştı.

Enes'in ilgisini daha çok ormandaki böcekler çekiyordu. O da sürekli onlarla uğraşıyordu. Bu arada yanına gelen şirin kanatlı bir kelebeğin peşine takılmıştı bile.

Ayşe ile Ömer ise çoktan oyuna dalıp, onu unutmuşlardı. Kelebek çiçekten çiçeğe konuyor, başının üstünden uçarak ona oyunlar yapıyordu. Her tarafı desenli bu renkli kelebek Enes'in çok hoşuna gitmişti. Bundan dolayı kelebeğin peşine takılarak hiç farkında olmadan ormanın derinliklerine doğru epeyce ilerledi.

Bir müddet sonra da bu sevimli kelebeği gözden kaybetti. Onu kaybedince geri dönmek istedi. Ailesinin yanına dönmek üzere yürümeye başladı. Ama aslında piknik alanının tam tersi yönde ilerliyordu.

Bu şekilde ormanın içine doğru gitmeye devam etti. Orman giderek daha da sıklaşıyor, daha da sessizleşiyordu. Sonunda kaybolduğunu anlamıştı. Bunu fark edince de korktu ve ağlamaya başladı. Artık ne yapacağını, hangi yöne gideceğini bilemiyordu.

Bu arada Ayşe'yle Ömer tatlı tatlı oyunlarına devam ediyorlardı. Derken, Enes'in yanlarında olmadığını farkettiler. Önce annelerinin yanına gitmiş olabileceğini düşündüler. İkisi birden dikkatlice o tarafa doğru baktılar. Kardeşlerini orada göremeyince de korkmaya başladılar.

Ayşe:

– Ya kaybolduysa, ya Enes'e bir şey olduysa, diye söylendi.

– Korkma buralardadır, ben en son onu şu ağacın yanında görmüştüm, dedi Ömer.

– Annem onu bize emanet etti. Onu kaybettiğimizi öğrenirse bize çok kızar, diye cevap verdi Ayşe. Bunun üzerine Ömer:

– O zaman Enes'i kendimiz arar buluruz, dedi.

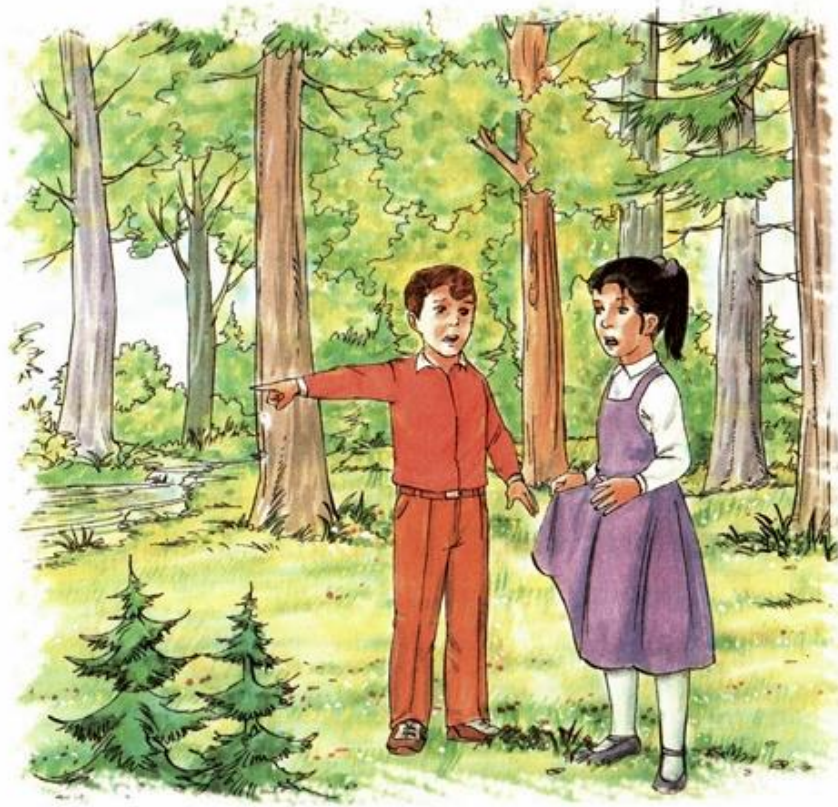
Bu fikir ikisinin de aklına yattı. Ormana doğru gittiler ve:

– Eneesss, nerdesin! Enes bizi duyuyor musun, diye seslenerek, bir o yana, bir bu yana koşuşturmaya başladılar.

Bu şekilde ormanın içine doğru epey bir yol aldılar. Heyecandan ve koşmaktan iyice yorulmuşlardı. Ayşe elini gözüne götürerek:

– Yok işte yok, hiçbir yerde yok, diye ağlamaya başladı. Biz de kaybolduk işte. Keşke annelere haber verseydik. Ömer sakın bir sesle:

– Merak etme kaybolmayız. Bak dere oradan akıyor. Dereyi takip edersek, piknik alanına varırız. Haydi gidip, Enes'in kaybolduğunu annelere haber verelim.

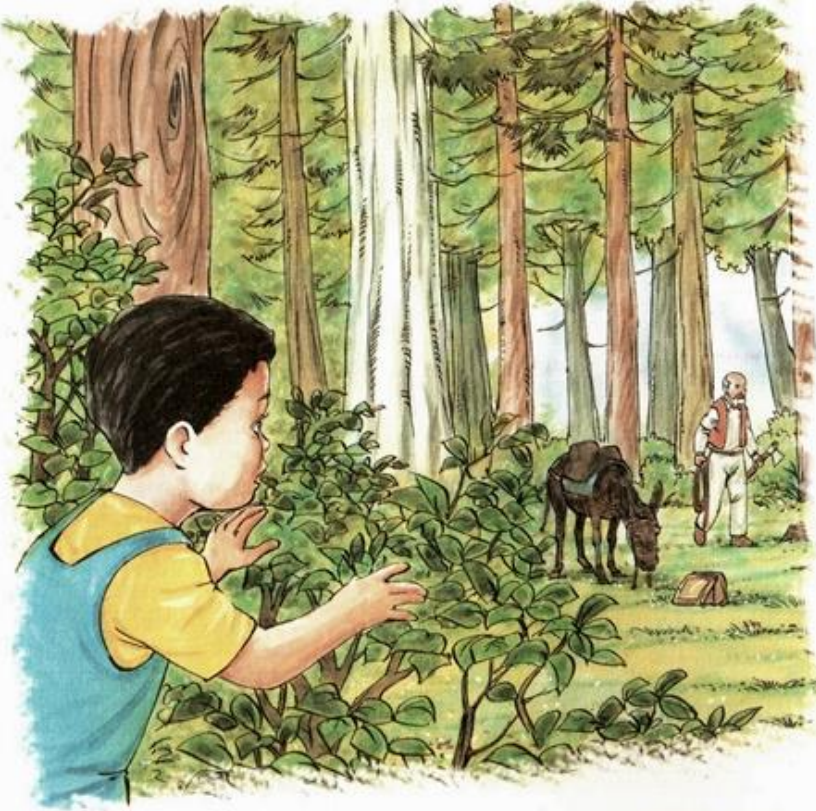

Bu arada Enes ağlayarak ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyordu. Ormana büyük bir sessizlik çökmüştü. Koskoca ormanda, kendi sesinden başka çıt çıkmıyordu.

Artık, annesini, babasını ve kardeşlerini bir daha hiç bulamayacağını düşünüyordu. Daha şimdiden onları çok özlemişti. Karnı iyice acıkmış, yürüyecek hâli kalmamıştı. Yürümekten vazgeçti ve olduğu yere oturup ağlamaya devam etti. Korku içinde kesik kesik, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Bu şekilde ne kadar ağladı, kendi de bilmiyordu. Bu arada kulağına bir yerlerden bir ses geliyordu galiba. Hıçkırıkları kesildikçe bu ses daha da net duyuluyordu. Bir ara ağlamayı bırakıp, sese kulak verdi. Evet yanlış duymuyordu.

Ormanın içinden “Tak, tak!” diye bir ses duyuluyordu. Kalktı ve sesin geldiği yöne doğru korka korka ilerlemeye başladı. Yürüdükçe ses daha da artıyordu. Enes’i bu “Tak, tak!” sesleri hem korkutuyor hem de sevindiriyordu.

Biraz daha yürüyünce sesin geldiği yeri görebildi. Gözüne önce büyük bir hayvan ilişti. Sonra eli baltalı bir adam.

Bu adam yaşlı, ak sakallı bir dedeydi. Her hâlde ormana odun kesmeye gelmiş, diye

düşündü. Ondan yardım isteyebilirim, diye söylendi ve ona doğru yürüdü.

Bu sırada Ömer ve Ayşe dereyi takip ederek piknik alanına gelmişlerdi. Ayşe hâlâ ağlıyordu. Onları gören anneleri:

– Niye ağlıyorsun kızım, dedi.

Yanlarında Enes'i göremeyince de büyük bir merakla:

– Kardeşiniz nerede, diye sordu.

Ayşe akan gözyaşlarını silerek:

– O kayboldu, anne! O kayboldu, dedi.

– Neee, kayıp mı oldu, dedi annesi şaşkınlıkla. Nasıl kaybolur kardeşiniz?

Ayşe'nin söylediklerini dikkatle dinleyen babası:

– Tamam panik yapmayın, dedi. Siz burada durun, bir yere ayrılmayın. Annenizle ben Enes'i arayacağız.

Ormana doğru yürüyerek, Enes'i yüksek sesle çağırmaya başladılar:

– Enes, nerdesin? Enes nerdesin yavrum? Bizi duyuyorsan cevap ver!

Bu şekilde seslenerek ormanın her yerini gezdiler, ama onu bulamadılar. Üzgün bir şekilde geri döndüler.

Gidip jandarmaya bildirecekler ve yardım isteyeceklerdi.

Bu arada Enes odun kesen ihtiyarın yanına kadar yaklaşmıştı. İhtiyar, onu görünce çok şaşırıldı.

– Allah Allah! Ormanın derinliklerinde küçücük bir çocuğun ne işi var acaba, diye söylendi.

Enes'e doğru yaklaşarak, tatlı ve sıcak bir sesle sordu:

– Yavrum sen kimsin, buralarda ne arıyorsun?

– Annemleri arıyorum.

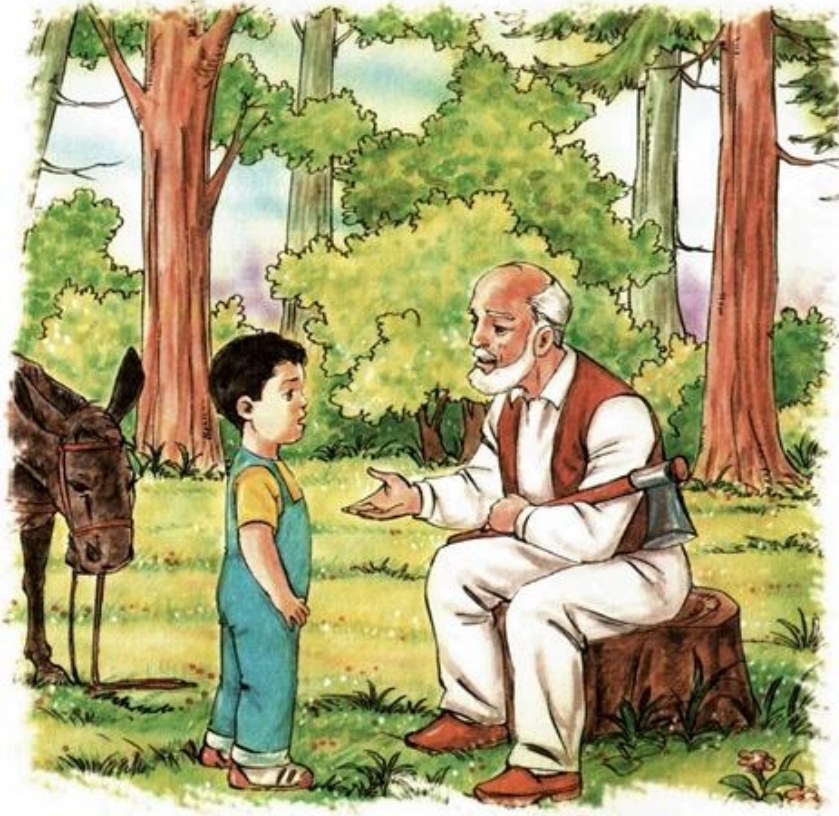
– Peki annen baban nerede senin?

– Bilmiyorum! Biz pikniğe gelmiştik. Ben bir kelebek gördüm, onu kovaladım. Sonra da kayboldum.

– Peki adın ne senin?

– Enes.

– Benimki de Hasan. Köyde bana herkes Hasan dede, der.

İhtiyar, Enes'in ailesinin ormanın yukarı-
sındaki piknik yerinde olabileceğini düşündü.
Çünkü ormanın en güzel yeri orasıydı.

Şehirden gelen piknikçiler hep orayı tercih ederdi. Bunları düşününce:

– Tamam yavrum, korkma. Şimdi seni onlara götüreceğim, dedi.

Enes, annesine, babasına ve kardeşlerine tekrar kavuşacağı için çok sevindi. Onları ne kadar sevdiğini şimdi daha iyi anlamıştı.

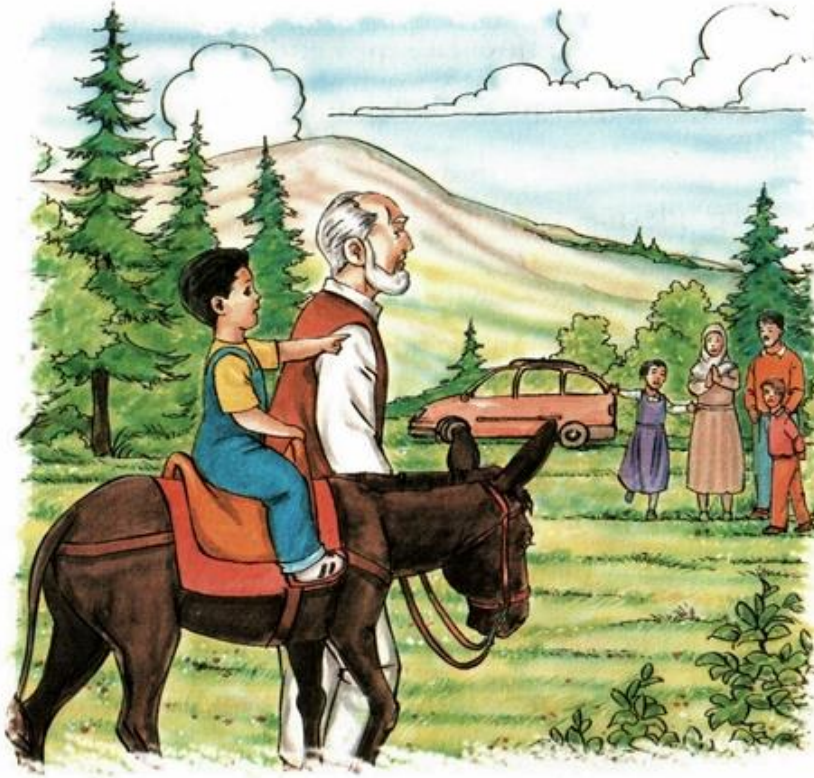
Hasan dede, onu eşeğine bindirdi ve düzlüğe doğru gittiler. Bir süre sonra da piknik yerine vardılar. Enes, onları görünce:

– İşte bak! Annemler, dedi sevinçle. Eşekten inip koşarak annesine ve babasına sarıldı.

– Sizi çok özledim, bulamayacağım diye çok korktum, dedi.

Gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanıyordu.

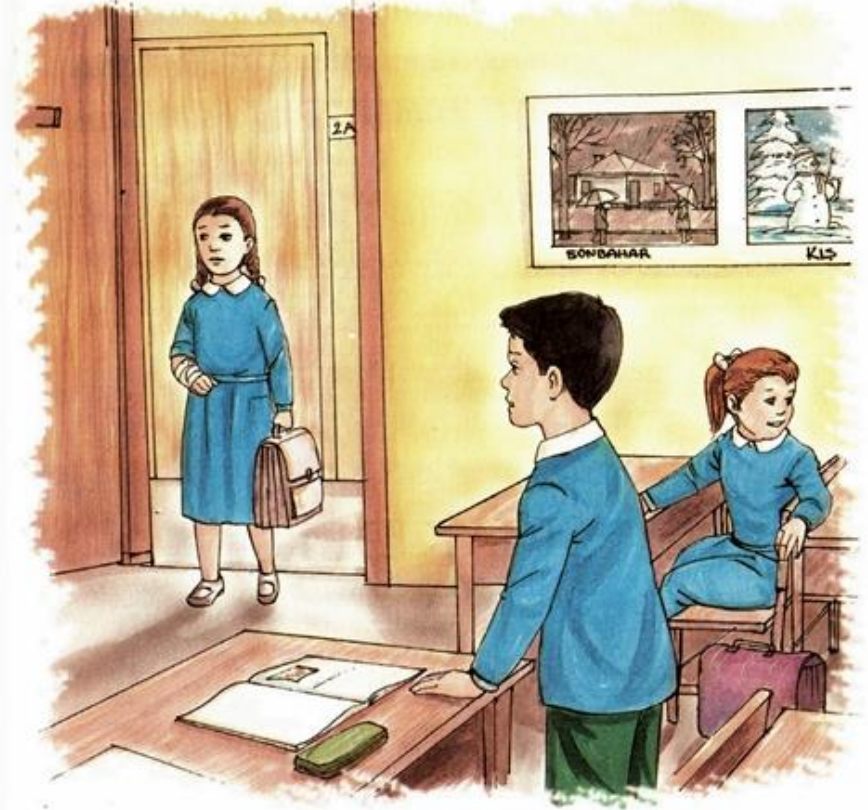
Enes'in annesi, babası ve kardeşleri sevinçten uçuyorlardı. Tam umutlarını kestikleri anda onu karşılarında görünce gözleri parlamış, dünyalar onların olmuştu.

Az önce üzüntüden ağlıyorlardı, şimdi ise sevinçten. Hepsi de Hasan dedenin onu nasıl bulduğunu merak ediyorlardı. Bunun üzerine Hasan dede, onlara olanları anlattı.

Olayı bir de Enes'ten dinledikten sonra, Hasan dedeye Enes'i bulup, kendilerine getirdiği için teşekkür ettiler. Ona yemek ve çay ikram ettiler. Enes de kendisini eşeğe bindirdiği ve ailesine getirdiği için ona çok teşekkür etti.

SICAK DERS

Onun bu hâlini görünce, bir an, nasıl davranacağıma karar veremedim. Arkadaşımın bu acı durumuna üzülse mi yoksa sevinse miydim? O an, kafamın içinde, “Çirkin surat! Çirkin surat!” sözleri yankılandı.

İçimden “Tabi ki sevinmeliyim!” diye bir ses yükseldi. Çünkü, o benimle ne kadar dalga geçmiş, ne kadar eğlenmişti. Şimdi sıra ben-deydi.

Ona nasıl bir lâkap takabileceğimi düşündüm. “Yanık surat!” diye geçirdim içimden. Evet evet, onun lâkabı, “Yanık surat!” olmalıydı. Ona doğru bir adım attım ve tam, “Yanık surat!” diyecektim ki birden öğretmenimin sözlerini hatırladım. Bir keresinde Büşra, yine bana:

“Çirkin surat!” dediğinde, öğretmenimiz ona:

– Bu çok kötü bir davranış. O senin arkadaşın. Kendi keyfin için ona takılamazsın. Hiç kimseyi herhangi bir kusurundan dolayı alaya almamalısn. Çünkü kimse kendi isteğiyle o durumu tercih etmiş değil. Seni de onu da Allah yarattı. Hem onun yerinde sen de olabilirdin, demişti.

Bu sözleri düşününce, tekrar arkadaşımın o korkunç yüzüne baktım. Onun bu hâli kar-

şısında içimde bir acıma hissi uyandı. Ona lâkap takmaktan vazgeçtim ve:

“Geçmiş olsun, çok üzüldüm.” demek için ona doğru iki adım attım. Ama bu sefer de kulaklarımda, “Kepçe kulak! Kepçe kulak!” sözleri yankılandı ve gözümde belki de hayatımın en kötü günü canlandı.

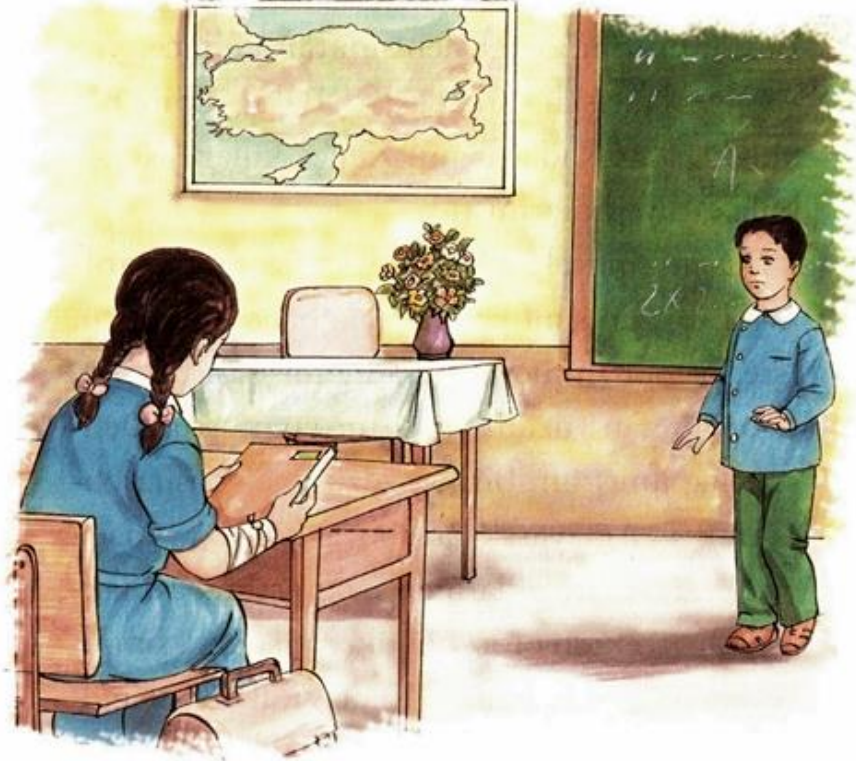
O sene, bu şehre yeni taşınmış ve kaydımı bu okula yaptırmıştık. Babam beni okula getirip, öğretmenime teslim etmişti. Öğretmen de beni sınıfa götürüp yeni arkadaşlarımla tanıştırmıştı.

Önceleri her şey çok güzeldi. Yeni sınıfıma ve arkadaşlarıma hemen ısınmıştım. Ama Büşra, bir gün öğretmen sınıftan gidince:

– Arkadaşlar, arkadaşlar! Bakın Emre'nin kulakları ne kadar uzun! Kepçe kulak! Kepçe kulak, diye bağırıyordu.

O an, sınıftaki bütün gözler üzerime çevrilmişti. Bütün sınıf kahkahayla bana gülmüştü. İşte o zaman neye uğradığımı şaşırmıştım. Utancımdan yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Dehşete kapılmıştım. Birden gözümde yaşlar boşanmıştı. Ağlayarak lavaboya gitmiş, aynada yüzüme ve kulaklarıma bakmıştım. Kulaklarım gerçekten biraz büyükçeydi. Ama şimdiye kadar kimse bana, “Kepçe kulak!” dememişti.

Bunları düşündükten sonra tekrar Büşra'ya baktım. Yüzü ve kolu kötü görünüyordu. Onun bu hâline bir an içim sızladı. Aslında Büşra, çok şirin bir kızdı. Yüzü, bir gül gibi narindi. Bukleli ve kıvrıkcık saçları simsiyahtı.

Onun bu güzelliği bütün ilgiyi onun üzerinde topluyordu. Ama bu ilgi ve güzelliği onu iyice bencilleştirmişti. Kendi güzelliğine hayrandı. Kendinden başka kimseyi sevmezdi. Kibirli ve zalimdi. Kendini herkesten üstün görürdü. Sınıf arkadaşlarının kılık kıyafetleriyle alay eder, onları küçük görür, büyüklük taslardı.

Büşra'nın bunun dışında çok kötü bir huyu daha vardı. Sınıfta kusuru, eksigi olan biri olunca onunla dalga geçerdi. Onu herkesin içinde küçük düşürürdü. Bir de ona eksigiyle ilgili lâkap takar, onu dile düşürürdü.

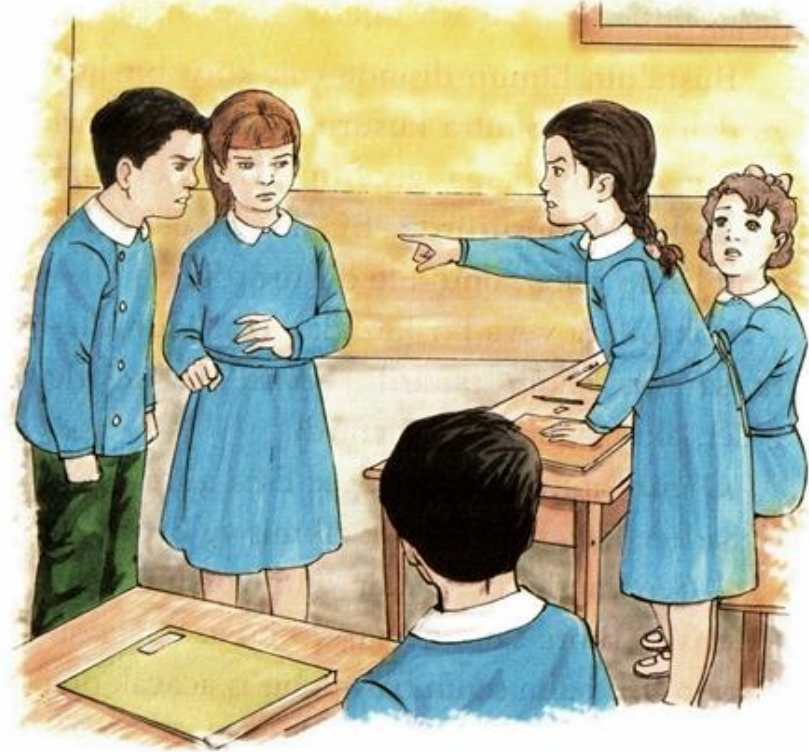
Yoksullara veya bir kazada sakat kalmışlara sataşır, lâkap takardı. Sonra da keyifle güler, aklınca onlarla eğlenirdi.

O gün sınıfta bana sadece Esra gülmemişti. Sadece Esra bana destek çıkmış ve Büşra'ya:

– Sen merhamet nedir bilmiyorsun! Katı kalplisin, Emre sana ne yaptı ki ona böyle diyorsun. Bu hâlin senin başına bir iş açacak ona göre, demişti.

Büşra, Esra'nın bu sözlerine çok kızmıştı. Sınirinden kıpkırmızı kesilmiş, yumruğunu masaya vurarak:

– Peltek kekeme! Sen kim oluyorsun da bana karışyorsun! Bana kimse karışamaz! Ben istediğimi yaparım, diye Esra'nın üzerine yürümüşü.

Ama Esra bu olaydan etkilenmemiş ve sonra beni yine o teselli etmişti:

– Sen hiç merak etme, yeni bir öğrenci gelince sana takılmaktan vazgeçer. Hem onun takılmalarına sen de alışırsın, demişti.

Ne de olsa Esra, Büşra'nın takılmalarına alıştı. Esra'nın anlattıklarına göre, Büşra geçen sene de aynı şekilde ona takılıyormuş.

Büşra ve arkadaşları, ilk başlarda, onu da kendisi gibi oyunlarına almamışlar, sınıftan dışlamışlar, konuşmasıyla alay edip, eğlenmişler.

Esra; sarı saçlı, güleç yüzlü çalışkan bir kızıydı. Ama konuşurken bazı sesleri tam olarak çıkaramıyordu. Yani biraz peltekti. İşte bu kusurundan dolayı, ona, “Peltek!” lâkabını takmışlar. Onu her yerde mahcup etmişler.

Bütün bunlar Büşra'nın başının altından çıkıyormuş. Çünkü, oyunlarda kimin oynayıp oynamayacağına, kimin nerde oynayacağına hep o karar verirmiş.

Arkadaşları onun bu davranışlarının doğru olmadığını biliyorlarmış, ama Büşra'nın isteklerine de karşı gelemiyorlarmış. Kimse ona itiraz etmez, o ne söylerse yaparmış. Herkes, onu sevmese de seviyor gibi gözükürmüş. Ona karşı gelmenin, dışlanmak demek olduğunu herkes bilirmiş. Çünkü, Büşra sınıfın en çalışkan öğrencilerinden biriymiş. Aynı zamanda sınıf başkanımış.

Büşra'yla aramızda geçen bu olaydan birkaç hafta sonra okula gelmemiştir. Öğretmen derse girince Büşra'nın okula neden gelmediğini sordu. Büşraların komşusu olan Ahmet ayağa kalkarak:

– Öğretmenim Büşra oynarken üzerine sıcak çaydanlık dökülmüş, hastaneye kaldırmışlar. Kolunda ve yüzünde yanıklar varmış, dedi.

Bu habere hepimiz çok üzüldük. Sanki Esra “Başına bir iş gelecek.” derken onun başına gelecekleri anlamış gibiydi. Büşra uzun süre hastanede yattı. Yanıkları iyileşti. Ama yanığın bıraktığı izlerin geçmesi uzun zaman alacaktı.

Ancak üç ay sonra Büşra tekrar okula gelebildi. Yanıklardan dolayı yüzünde büyük büyük izler oluşmuştu. Onun bu durumuna herkes üzülmüştü. Bütün arkadaşlar ona “Geçmiş olsun.” diyorlardı. Ama benim “Geçmiş olsun.” dememe içimdeki bir güç engel oluyordu. Kendi kendime:

“Peki ona lâkap takarsam, geçmiş olsun demezsem, ben de onun gibi yapmış olmaz mıyım?” diye düşündüm. Bunu düşününce kendimden utandım ve kararımı verdim:

– Büşra, geçmiş olsun! Çok üzüldüm. Allah şifa versin, inşallah kısa zamanda eski hâline dönersin, dedim.

Büşra, buna çok sevindi. Gözleri yaşardı. Benim yerimde kendisi olsa belki “Yanık yüz!” diye isim takardı. Sınıftan hiç kimsenin böyle bir şey yapmaması onu çok etkilemişti. Benden ve Esra’dan çok çok özür diledi. Bu olaydan iyi bir ders almıştı.

Arkadaşlarına karşı ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Kimseye lâkap takacak hâli kalmamıştı. Artık sınıfta da kimse kimseyle dalga geçmiyordu. Zamanla sınıfta samimî ve sıcak bir hava oluşmuştu. Bir yıl sonra Büşra tamamen iyileşince de sevincimiz bir kat daha artmıştı.